

Arrest

nr. 198 655 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Swati, Surkhrod district, Nangarhar provincie. U zou drie jaren middelbare studies en twee jaren universitaire studies in de stad Jalalabad gevolgd hebben. Op een nacht zou u naar het toilet gegaan zijn toen u op de weg naast uw toilet voetstappen hoorde. U zou op het dak gekropen zijn en u zou gezien hebben hoe enkele mensen iets verdacht deden aan de verharde weg iets verderop. U zou het alarmnummer van het district gebeld hebben. Een half uurtje later zou de politie aangekomen zijn en er zou een vuurgevecht ontstaan zijn.

Drie dagen later zou uw malik een brief gekregen hebben van het districtscentrum. U zou hier samen met uw vader naar toe gegaan zijn. De districtschef zou uw vader en u gefeliciteerd hebben. Een week later zou u een dreigbrief van de Taliban ontvangen hebben. De volgende dag zou u dit gemeld hebben bij het districtscentrum, maar zij konden u niet helpen. Hierna zou u naar uw oom vertrokken zijn die in Naghrak, een naburig dorp zou wonen. Twee weken later zou uw vader een tweede dreigbrief ontvangen hebben. Hierna zou de Taliban uw huis aangevallen hebben. Ze zouden u gezocht hebben, maar ze zouden uw vader en broer meegenomen hebben. U zou sindsdien niets meer van hen vernomen hebben. Toen u dit vernam zou u met de hulp van uw oom, Afghanistan verlaten hebben. U reisde naar België waar u zich op 10/11/2015 vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van uw vaders taskara, twee dreigbrieven, schooldocumenten (middelbare school en universiteit), attesten over uw praktijkervaring opgedaan tijdens uw opleiding en uw aangifte van de eerste dreigbrief op het district.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo kan er vooreerst geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. U verklaarde bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS dat men bij de Dienst Vreemdelingenaken (DVZ) een fout gemaakt zou hebben bij het vertalen van uw verklaringen. Waar men voor de DVZ spreekt over een derde dreigbrief, beweert u er slechts twee ontvangen te hebben, de derde maal zou de Taliban uw huis hebben aangevallen. U verklaarde dat u deze fouten reeds vlak na uw gehoor voor de DVZ merkte; de bevindingen zouden u geshockeerd hebben. Echter vond dit gehoor van de DVZ reeds plaats op 22/01/2016, dus een jaar voor uw gehoor op het CGVS. Het is dan ook bevreemdend dat u gezien uw beweringen dat uw haren op uw armen overeind stonden en dat u geshockeerd was bij het horen van deze fout in het weergeven van uw verklaringen, u gedurende dat jaar geen enkele stap heeft ondernomen om dit recht te zetten. Zo heeft u noch de DVZ, noch het CGVS ingelicht hierover. Deze vaststelling breekt uw bewering dat u reeds lang op de hoogte zou zijn van deze fouten ernstig af. Het lijkt er eerder op dat u post factum uw verklaringen probeert aan te passen, en dit waarschijnlijk nadat u de documenten ontvangen had die dienden ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

Deze documenten en uw verklaringen vallen immers moeilijk in een chronologische lijn geplaatst te worden. U legde twee dreigbrieven voor: één zou aan u gericht zijn, de andere tegen uw vader. De data op deze brieven zouden de Islamitische hijri kalender volgen, nl. 20 Dhu l-Qa'da 1436 (04/09/2015) en 5 Dhu l-Hijja 1436 (19/09/2015). U gevraagd welke van de twee brieven aan u gericht zou zijn (u verklaarde immers dat de eerste brief aan u gericht was) beweerde dat het de brief van de 5e was (gehoorverslag CGVS p. 11). Echter nadat de brieven inhoudelijk met de tolk overlopen werden bleek dat de brief van 20 Dhu l-Qa'da 1436 aan u gericht was, wat ook logisch is op chronologisch vlak. U Hierop gewezen, diende te vragen welke maand het eerste komt, waarna u diende toe te geven een fout gemaakt te hebben (gehoorverslag CGVS p. 12). Dat u zelfs niet weet welke van uw dreigbrieven tegen u gericht zou zijn, wijst op een verregaande disinteresse die het geloof in uw ingeroepen vrees afbreekt.

Wat er ook van zij, u verklaarde na de ontvangst van uw eerste dreigbrief naar uw oom te Naghrak vertrokken te zijn, waar u nog een maand verbleef vooraleer u het land verlaten zou hebben. U zou hierna twee maanden gereisd hebben vooraleer u in België toekwam (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Echter als de eerste brief gedateerd is op 04/09/2015 en u hierna nog een maand in Naghrak verbleef vooraleer u Afghanistan verlaten heeft, dan zou u Afghanistan ergens in de eerste week van oktober 2015 verlaten hebben, maar u diende uw asielaanvraag in België al een maand later in, waardoor u geen twee maanden gereisd kunt hebben. Bovendien dient hierbij nog op uw verklaringen gewezen te worden zoals ze door de DVZ werden genoteerd en waaruit blijkt dat uw reis naar België wel vier maanden duurde (DVZ- verklaring punt 31). Voorts had u er de grootste moeite mee om de centrale elementen van uw aanvraag correct in de tijd te plaatsen, wat er verder op wijst dat u de initiële chronologie van uw aanvraag op een later moment diende aan te passen. Zo kon u noch het ontvangen van de eerste of tweede dreigbrief, noch de aanval op uw huis en daarmee verbonden verdwijning van uw broer en vader (waarover later meer), noch de datum van uw vertrek uit Afghanistan exact in de tijd plaatsen (gehoorverslag CGVS p. 6, 7, 13). U bent een hoog opgeleid persoon met een universitair diploma; er kan dus van u verwacht worden dat u een aanvraag in de tijd kunt plaatsen. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Voorts beweerde u dat uw vader en broer door de Taliban meegenomen werden en u zou nooit meer iets van hen gehoord hebben. Gezien het belang van dit element in uw relaas, is het volledig onbegrijpelijk dat u hierover met geen woord repte voor de DVZ. Daar liet u immers optekenen dat zowel uw broer als uw vader gewoon thuis in Swati waren, nergens bleek dat ze al lange tijd verdwenen waren (verklaring DVZ punt 13A, 17). U hiermee geconfronteerd, probeerde deze maal de schuld niet te steken op de tolk voor de DVZ, u verklaarde simpelweg dat u het vergeten zou hebben te vermelden (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit is volstrekt ongeloofwaardig. Het gaat hier immers om een kernelement in uw relaas, het vormt zelfs uw directe vluchtaanleiding, bovendien gaat het hier om een tragische gebeurtenis die in het geheugen gegrift zou staan. Dat u dus zou vergeten de vermelden dat zowel uw broer als uw vader al geruime tijd vermist worden is dan ook volledig onaanvaardbaar. U gevraagd of u deze beweerde verdwijning kunt staven diende aan te geven niet te weten of deze verdwijning bij de autoriteiten aangegeven werd. Vreemd genoeg zou u terwijl u nog in contact zou staan met uw familie in Afghanistan nooit geïnformeerd hebben naar een mogelijks overheidsonderzoek naar hun verdwijning, of zelfs maar een aangifte, dit terwijl u toch beweerde dat wanneer u contact heeft met Afghanistan u enkel vraagt naar uw broer en vader (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Het lijkt er dan ook sterk op dat deze verdwijning nog een ongeloofwaardig element is dat dient ter ondersteuning van de rest van uw ongeloofwaardige asielrelaas.

Ook andere elementen wijzen op het ongeloofwaardige van uw asielrelaas. Zo kon u het incident dat dat de aanleiding voor uw vrees vormde, nl. de aanslag die door u verijdeld kon worden, niet exact in de tijd plaatsen. Ook wist u niet wat de gevolgen waren van dit gevecht dat u veroorzaakte; zo wist u niet te zeggen hoeveel slachtoffers er waren. Voorts werd u gevraagd naar soortgelijke gebeurtenissen in uw regio waarbij de Taliban een bom wou plaatsen aan de weg, maar u kon geen enkel voorbeeld aanhalen. Tenslotte kan enkel vastgesteld worden dat u zeer selectief was in de keuze naar het land dat uw asielaanvraag mocht behandelen. U beweerde over land doorheen Europa gereisd te zijn vooraleer u in België een asielaanvraag indiende. Dat u niet eerder in een ander Europees land asiel heeft aangevraagd breekt de ernst van uw vrees en het dringende karakter van uw nood aan bescherming af.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen

de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Zo kende u de stad duidelijk zeer goed. U beschreef de route naar uw school immers in detail. U verklaarde dat u zowel uw middelbaar onderwijs (3 jaren) als uw universitair onderwijs (2 jaren) in de stad Jalalabad volgde. Daarnaast heeft u ook verschillende praktische stages gelopen in Jalalabad, dit bij de belastingen en op het stadshuis. Ook beweerde u dat zowel uw vader als uw broer werkten in de stad Jalalabad. Zoals reeds werd aangetoond hierboven kunt u hun verdwijning niet aannemelijk maken. Uw bewering het Pashtoun niet machtig te zijn is ook ongeloofwaardig. Uw eerste reactie op de vraag of u nog andere talmen spreekt buiten het Dari, is immers dat u het Pashtoun ook spreekt. Pas later verklaart u dat u het Pashtoun eigenlijk niet zo goed spreekt. Dit is weinig waarschijnlijk, temeer daar u hoger onderwijs gevolgd heeft in een regio waar zeer veel Pashtoun gesproken wordt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw vader en broer verdwenen zijn. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof

gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“schending artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo kan er vooreerst geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U verklaarde bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS dat men bij de Dienst Vreemdelingenaken (DVZ) een fout gemaakt zou hebben bij het vertalen van uw verklaringen. Waar men voor de DVZ spreekt over een derde dreigbrief, beweert u er slechts twee ontvangen te hebben, de derde maal zou de Taliban uw huis hebben aangevallen. U verklaarde dat u deze fouten reeds vlak na uw gehoor voor de DVZ merkte; de bevindingen zouden u geshockeerd hebben. Echter vond dit gehoor van de DVZ reeds plaats op 22/01/2016, dus een jaar voor uw gehoor op het CGVS. Het is dan ook bevreemdend dat u gezien uw beweringen dat uw haren op uw armen overeind stonden en dat u geshockeerd was bij het horen van deze fout in het weergeven van uw verklaringen, u gedurende dat jaar geen enkele stap heeft ondernomen om dit recht te zetten. Zo heeft u noch de DVZ, noch het CGVS ingelicht hierover. Deze vaststelling breekt uw bewering dat u reeds lang op de hoogte zou zijn van deze fouten ernstig af. Het lijkt er eerder op dat u post factum uw verklaringen probeert aan te passen, en dit waarschijnlijk nadat u de documenten ontvangen had die dienden ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Deze documenten en uw verklaringen vallen immers moeilijk in een chronologische lijn geplaatst te worden. U legde twee dreigbrieven voor: één zou aan u gericht zijn, de andere tegen uw vader. De data op deze brieven zouden de Islamitische hijri kalender volgen, nl. 20 Dhu l-Qa'da 1436 (04/09/2015) en 5 Dhu l-Hijja 1436 (19/09/2015). U gevraagd welke van de twee brieven aan u gericht zou zijn (u verklaarde immers dat de eerste brief aan u gericht was) beweerde dat het de brief van de 5e was (gehoorverslag CGVS p. 11). Echter nadat de brieven inhoudelijk met de tolk overlopen werden bleek dat de brief van 20 Dhu l-Qa'da 1436 aan u gericht was, wat ook logisch is op chronologisch vlak. U Hierop gewezen, diende te vragen welke maand het eerste komt, waarna u diende toe te geven een fout gemaakt te hebben (gehoorverslag CGVS p. 12). Dat u zelfs niet weet welke van uw dreigbrieven tegen u gericht zou zijn, wijst op een verregaande disinteresse die het geloof in uw ingeroepen vrees afbreekt.

Wat er ook van zij, u verklaarde na de ontvangst van uw eerste dreigbrief naar uw oom te Nagrak vertrokken te zijn, waar u nog een maand verbleef vooraleer u het land verlaten zou hebben. U zou hierna twee maanden gereisd hebben vooraleer u in België toekwam (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Echter als de eerste brief gedateerd is op 04/09/2015 en u hierna nog een maand in Nagrak verbleef vooraleer u Afghanistan verlaten heeft, dan zou u Afghanistan ergens in de eerste week van oktober 2015 verlaten hebben, maar u diende uw asielaanvraag in België al een maand later in, waardoor u geen twee maanden gereisd kunt hebben. Bovendien dient hierbij nog op uw verklaringen gewezen te worden zoals ze door de DVZ werden genoteerd en waaruit blijkt dat uw reis naar België wel vier maanden duurde (DVZ- verklaring punt 31). Voorts had u er de grootste moeite mee om de centrale elementen van uw relaas correct in de tijd te plaatsen, wat er verder op wijst dat u de initiële chronologie van uw relaas op een later moment diende aan te passen. Zo kon u noch het ontvangen van de eerste of tweede dreigbrief, noch de aanval op uw huis en daarmee verbonden verdwijning van uw broer en vader (waarover later meer), noch de datum van uw vertrek uit Afghanistan exact in de tijd plaatsen (gehoorverslag CGVS p. 6, 7, 13). U bent een hoog opgeleid persoon met een universitair diploma; er kan dus van u verwacht worden dat u een relaas in de tijd kunt plaatsen. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts beweerde u dat uw vader en broer door de Taliban meegenomen werden en u zou nooit meer iets van hen gehoord hebben. Gezien het belang van dit element in uw relaas, is het volledig onbegrijpelijk dat u hierover met geen woord repte voor de DVZ. Daar liet u immers optekenen dat zowel uw broer als uw vader gewoon thuis in Swati waren, nergens bleek dat ze al lange tijd verdwenen waren (verklaring DVZ punt 13A, 17). U hiermee geconfronteerd, probeerde deze maal de schuld niet te steken op de tolk voor de DVZ, u verklaarde simpelweg dat u het vergeten zou hebben te vermelden (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit is volstrekt ongeloofwaardig. Het gaat hier immers om een kernelement in uw relaas, het vormt zelfs uw directe vluchtaanleiding, bovendien gaat het hier om een tragische gebeurtenis die in het geheugen gegrift zou staan. Dat u dus zou vergeten de vermelden dat zowel uw broer als uw vader al geruime tijd vermist worden is dan ook volledig onaanvaardbaar. U gevraagd of u deze beweerde verdwijning kunt staven diende aan te geven niet te weten of deze verdwijning bij de autoriteiten aangegeven werd. Vreemd genoeg zou u terwijl u nog in contact zou staan met uw familie in Afghanistan nooit geïnformeerd hebben naar een mogelijks overheidsonderzoek naar hun verdwijning, of zelfs maar een aangifte, dit terwijl u toch beweerde dat wanneer u contact heeft met Afghanistan u enkel vraagt naar uw broer en vader (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Het lijkt er dan ook sterk op dat

deze verdwijning nog een ongeloofwaardig element is dat dient ter ondersteuning van de rest van uw ongeloofwaardige asielrelaas.

Ook andere elementen wijzen op het ongeloofwaardige van uw asielrelaas. Zo kon u het incident dat dat de aanleiding voor uw vrees vormde, nl. de aanslag die door u vrijdeld kon worden, niet exact in de tijd plaatsen. Ook wist u niet wat de gevolgen waren van dit gevecht dat u veroorzaakte; zo wist u niet te zeggen hoeveel slachtoffers er waren. Voorts werd u gevraagd naar soortgelijke gebeurtenissen in uw regio waarbij de Taliban een bom wou plaatsen aan de weg, maar u kon geen enkel voorbeeld aanhalen.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De verwijzing naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 19 april 2016, het rapport van EASO getiteld *“Afghanistan – Recruitment by armed groups”* van september 2016 en het EASO *“Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation Report”*, samen met het feit dat hij contact had met het districtscentrum en melding maakte van een verdachte situatie waardoor zijn vader en hij de schijn hebben gewekt met de plaatselijke overheid te werken volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat men bij de Dienst Vreemdelingenaken (DVZ) een fout gemaakt zou hebben bij het vertalen van zijn verklaringen. Verzoeker stelde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts twee dreigbrieven ontvangen te hebben, de derde maal zou de Taliban zijn huis hebben aangevallen.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenaken hem werden voorgelezen in het Dari (stuk 16, Vragenlijst, p. 2) en dat hij daar bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker formuleerde op de Dienst Vreemdelingenaken geen enkele opmerking. Ook verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij deze zogenaamde fouten reeds vlak na zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenaken opmerkte. Dit gehoor van de Dienst Vreemdelingenaken vond reeds plaats op 22 januari 2016, een jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Niettegenstaande verzoeker aangeeft geshockeerd te zijn geweest bij het horen van deze fout in het weergeven van zijn verklaringen heeft hij gedurende dat jaar geen enkele stap ondernomen om dit recht te zetten. Zo heeft verzoeker noch de Dienst Vreemdelingenaken, noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover ingelicht.

Waar verzoeker aangeeft dat het aan de verwerende partij zelf te wijten is dat verzoeker zo lang gewacht heeft om de opgemerkte fout door te geven aan de asielinstanties omdat zij *“het dossier lang blauwblauw gelaten heeft alvorens verzoeker uit te nodigen voor een gehoor”*, moet worden opgemerkt dat niets verzoeker ervan weerhield om de opgemerkte fout schriftelijk door te geven aan de Dienst Vreemdelingenaken of aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Wat betreft de neergelegde documenten wijst verzoeker erop dat deze documenten data in een islamitische Hijri kalender vermelden, en hij duidelijk tijdens het gehoor heeft aangegeven dat hij daar niet mee vertrouwd is. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk de data kan geven waarop de brieven werden verstuurd, waardoor dan ook kan worden verwacht dat hij weet welke van deze brieven aan hem gericht was, zelfs al is hij niet vertrouwd met de gebruikte kalender. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is welke van de twee brieven aan hem persoonlijk gericht is. Mede gelet op de vaststelling dat verzoeker de eerste brief zelfs kan situeren in de Afghaanse kalender, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet welke van de neergelegde dreigbrieven aan hem gericht zou zijn. Dit wijst op een verregaande desinteresse die afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid. De argumentatie dat verzoeker nuttige verklaringen aflegde met betrekking tot de inhoud en andere informatie van de dreigbrieven, verschoont zijn onwetendheid desbetreffend niet.

Waar verzoeker stelt dat er niet van hem kan worden verwacht om precieze data aan te reiken inzake zijn relaas en zijn relaas in de tijd heeft kunnen duiden, gaat hij volledig voorbij aan de concrete en pertinente motivering desbetreffend:

“Wat er ook van zij, u verklaarde na de ontvangst van uw eerste dreigbrief naar uw oom te Nagrak vertrokken te zijn, waar u nog een maand verbleef vooraleer u het land verlaten zou hebben. U zou hierna twee maanden gereisd hebben vooraleer u in België toekwam (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Echter als de eerste brief gedateerd is op 04/09/2015 en u hierna nog een maand in Nagrak verbleef vooraleer u Afghanistan verlaten heeft, dan zou u Afghanistan ergens in de eerste week van oktober 2015 verlaten hebben, maar u diende uw asielaanvraag in België al een maand later in, waardoor u geen twee maanden gereisd kunt hebben. Bovendien dient hierbij nog op uw verklaringen gewezen te worden zoals ze door de DVZ werden genoteerd en waaruit blijkt dat uw reis naar België wel vier maanden duurde (DVZ- verklaring punt 31). Voorts had u er de grootste moeite mee om de centrale elementen van uw relaas correct in de tijd te plaatsen, wat er verder op wijst dat u de initiële chronologie van uw relaas op een later moment diende aan te passen. Zo kon u noch het ontvangen van de eerste of tweede dreigbrief, noch de aanval op uw huis en daarmee verbonden verdwijning van uw broer en vader (waarover later meer), noch de datum van uw vertrek uit Afghanistan exact in de tijd plaatsen (gehoorverslag CGVS p. 6, 7, 13). U bent een hoog opgeleid persoon met een universitair diploma; er kan dus van u verwacht worden dat u een relaas in de tijd kunt plaatsen. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker, die dan ook nog eens universitair geschoold is, worden verwacht dat hij de belangrijkste aspecten van zijn asielrelaas in de tijd kan situeren. Met het argument dat hij zeer doorleefde maar tevens gedetailleerde verklaringen aflegde met betrekking tot zijn asielrelaas verschoont noch weerlegt hij voormelde pertinente vaststellingen. Hetzelfde geldt waarbij hij opwerpt dat hij heeft aangegeven wanneer het vuurincident plaatsvond, hoeveel tijd later hij een eerste dreigbrief kreeg en wanneer hij de tweede dreigbrief kreeg. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar een indicatie kan geven binnen welke tijdspanne de gebeurtenissen elkaar opvolgden, doch verzoeker slaagt er geheel niet in om ze concreet in de tijd te situeren.

Wat betreft de verdwijning van verzoekers broer en vader, stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat zowel zijn broer als zijn vader gewoon thuis in Swati waren, en dat nergens bleek dat ze al lange tijd verdwenen waren. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker enkel dat hij dit vergeten te vermelden was. Er kan echter niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het argument dat de Dienst Vreemdelingenzaken het in het jaar 2015 zeer druk had of dat er niet specifiek naar werd gevraagd, staat hier volledig los van.

Waar verzoeker de overige kritiek irrelevant acht, doet hij geen afbreuk aan de gedane pertinente vaststellingen: *“Ook andere elementen wijzen op het ongeloofwaardige van uw asielrelaas. Zo kon u het incident dat de aanleiding voor uw vrees vormde, nl. de aanslag die door u verijdeld kon worden, niet exact in de tijd plaatsen. Ook wist u niet wat de gevolgen waren van dit gevecht dat u veroorzaakte; zo wist u niet te zeggen hoeveel slachtoffers er waren. Voorts werd u gevraagd naar soortgelijke gebeurtenissen in uw regio waarbij de Taliban een bom wou plaatsen aan de weg, maar u kon geen enkel voorbeeld aanhalen.”* Verzoekers onwetendheid omtrent het element dat de aanleiding is geweest voor zijn problemen en aldus mee de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, doet wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak van het EHRM en het Verenigd Koninkrijk en stelt dat dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken en dat men latere toevoegingen niet zomaar terzijde kan schuiven. Verzoeker specificceert geenszins op welke wijze deze rechtspraak van toepassing is in zijn concrete geval. *In casu* werd overigens vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een kernaspect van zijn asielrelaas niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldde. Ook moet worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet gebaseerd is op één enkele vaststelling, maar op meerder pertinente overwegingen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(…)Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire,

humanitaire, supranationale aanwezigheid geïmagineerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geïmagineerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)"

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 14 november 2017 een kopie bij van de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017, waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad nog steeds actueel en correct is. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat de stad veilig bereikbaar is via de weg die Kabul met Jalalabad verbindt.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Zo kende u de stad duidelijk zeer goed. U beschreef de route naar uw school immers in detail. U verklaarde dat u zowel uw middelbaar onderwijs (3 jaren) als uw universitair onderwijs (2 jaren) in de stad Jalalabad volgde. Daarnaast heeft u ook verschillende praktische stages gelopen in Jalalabad, dit bij de belastingen en op het stadhuis. Ook beweerde u dat zowel uw vader als uw broer werkten in de stad Jalalabad. Zoals reeds werd aangetoond hierboven kunt u hun verdwijning niet aannemelijk maken. Uw bewering het Pashtoun niet machtig te zijn is ook ongeloofwaardig. Uw eerste reactie op de vraag of u nog andere talmen spreekt buiten het Dari, is immers dat u het Pashtoun ook spreekt. Pas later verklaart u dat u het Pashtoun eigenlijk niet zo goed spreekt. (...)"

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw vader en broer verdwenen zijn. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)".

Met de verwijzing naar algemene aspecten die bij de redelijkheidsanalyse in acht zouden moeten worden genomen zoals praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde concrete vaststellingen.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker verklaarde dat zijn broer mecanicien was in Jalalabad, dat hij twee jaar universitaire studies deed in Jalalabad, dat hij was afgestudeerd, dat zijn broer zijn studies betaalde en dat hij nog van plan was om twee jaar verder te studeren (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Daarnaast verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij 6500 dollar betaalde voor zijn reis (stuk 16, verklaring DVZ, vraag 30). Aangezien er gelet op wat voorafgaat geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van verzoekers vader en broer, kan niet worden aangenomen dat verzoeker niet meer op de financiële steun van zijn broer zou kunnen rekenen. Bovendien beschikt verzoeker zelf over een universitair diploma, waardoor wel degelijk kan worden verwacht dat verzoeker in zijn levensonderhoud kan voorzien. Gelet op de band die verzoeker heeft met de stad Jalalabad – verzoeker verklaarde dat zowel zijn vader als broer in Jalalabad werkten, dat hij zowel zijn middelbaar onderwijs (3 jaren) als zijn universitair onderwijs (2 jaren) in de stad Jalalabad volgde en verschillende praktische stages heeft gelopen in Jalalabad, dit bij de belastingen en op het stadshuis, kan wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker over een bepaald netwerk in de stad beschikt. Verzoeker brengt geen enkel element bij waaruit afdoende zou kunnen blijken dat dit niet het geval zou zijn. Waar hij beweert enkel Dari te spreken, maakt hij niet aannemelijk dat dit zijn vestiging in Jalalabad in de weg zou staan.

De Raad wijst er in dit verband op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoekende partij geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofd suggereren.

Waar verzoekende partij stelt dat zij onvoldoende geconfronteerd werd met de elementen die in de bestreden beslissing zijn weerhouden, wijst de Raad er nog op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker voert geen argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan bovenstaande motivering met betrekking tot de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF